

Ne-fejetonek

/Předmluva/

Jsem moc rád, že tyto fejetony přišly na svět . Trvalo mi to dlouho, než jsem ta písmenka dal na papír, ale už jsou tu.

Často při psaní poslouchám hudbu, která mi pomáhá v mém psaní, a tak chci poděkovat hlavně jí. Poděkoval bych rád i lidem, kteří mi v tomto pomohli, ale není jich moc.

Alenko z Teplic, tobě děkuji za podporu a za to, že jsi mě držela nad vodou v těch prudkých vodách, které jsou kolem mě. Děkuji rodině a svému otci, který mě vlastně k tomu všemu přemluvil.

Když jsem po dvanácti letech po jeho úmrtí našel jeho texty v krabičce, kterou mám schovanou a do které jsem se dlouho neodvážil podívat, byl jsem překvapen, co v nich psal. Dal mi spoustu inspirace a pomohl mi. Děkuji Ti, otče, a tvou krabičku s texty střezím jak „oko v hlavě“.

A ještě Ti chci říct, tati, že bez Tebe bych tyhle texty nenapsal. Ještě jednou dík a někdy si dáme to pivčo na zahrádce v Babicích na naší chatě. Moc se na to těším.

Nu....všechny fejetónky jsou smyšlené a jen možná jména a čas, v kterém se příběhy odehrávají, můžou někomu něco připomínat, ale je to jen o fantazii.

Přeji hezké čtení.....

Most
Říjen 2014

Už tu nejsi

Je to pět let, co se mnou nejsi, i když jsi jen pár metrů od mého nového bytu. Za těch pět let se toho stalo pro nás oba dva moc a moc. Děti nám vyrostly a už to nejsou naši mazlíčci, začínají jít do puberty. Ten náš starší je stejně vysoký jako ty a začíná tě přerůstat, vypadá vedle tebe jak tvůj mladší bratr, a přitom je to náš syn. Už jde na nás vidět, jak jsme o pět let starší.

Víš, nikdy jsem tě nepřestal milovat, v mém srdci jsi pořád a mám tě v sobě. Kdybys tak jednou vzala do ruky svůj mobilní telefon, který ti leží na stole v kuchyni, a v něm našla mé jméno , vyťukala zprávu a napsala mi: „ Nepřijdeš na kávu a na pokec:)?“

Vím, neuděláš to, a já ti to už napsal tolikrát, a nikdy jsi nepřišla. Máš k tomu své důvody, já to vím a akceptuji to, a taky už jsi jiná, hodně jsi se změnila. Už nejsi moje šestnáctiletá, dlouhovlasá hnědovláska, nevinná, která se začíná rozkoukávat, a už nejsi

ani ..moje.. třicetiletá, pořád krásná, dlouhovlasá hnědovláska.

Často vzpomínám na náš společný nemanželský i manželský život.

Vzpomínáš na narození našeho prvního syna? Jak jsme bydleli ve svém prvním bytě 1+3 s balkonkem Pod Výsluním a na tebe přišel porod kolem třetí hodiny ráno?

Taška do porodnice byla připravena na chodbě už asi týden a stačilo ji jen vzít a skočit do auta a odvézt tě do porodnice. Ten den jsi ještě neporodila, opravdový porod přišel až druhý den brzo ráno - vzbudila jsi mě telefonem a já byl šťastný. Chtěl jsem si s tebou povídat, ale ty jsi byla hodně vyčerpaná, a tak jsem tě nechal spinkat a už jsem neusnul. Bylo kolem páté ráno a já už se nemohl dočkat, až za vámi půjdu do porodnice.

Bohužel jsem se k Vám nedostal, na vrátnici mi bylo řečeno, že je chřipková epidemie a nikoho tam nepustí. A tak jsem obešel budovu porodnice a šel tam, kde jsi měla okna pokoje. Nebyl jsem tam sám, pod okny stálo více tatínků. A pak jsem tě zahlédl (a ty mě taky ze třetího patra) , v náruči jsi držela miminko a přes okna porodnice jsi mi ho ukazovala. Nebyla jsi u těch oken sama, z okolních pokojů ukazovaly maminky svá miminka tatínkům, kteří tam stáli se mnou. Hodně mi to připomínalo hluboký komunismus, který jsme oba dva prožili jako děti, ale ne jako dospělí.

Už tu prostě se mnou nejsi a mě to mrzí. Ztratil jsem tě svojí hloupostí, namyšleností a lhostejností k naší lásce, kterou jsme k sobě cítili. Myslel jsem si, že tě nemůžu ztratit a bral jsem tě jako samozřejmost. Ale vyčítání sám sobě už dneska nemá smysl, máme spolu už dobrý vztah a hlavně dva dospívající syny a za to jsem rád. I když na to kafe mě stejně nepozveš:) Tak snad jednou.....

Pochopil jsem, že všechno má svůj smysl a řád a každé znamení, které prožíváme, cítíme a vidíme, má svůj účel.

Mě odvál vítr od tebe a tvůj vítr ode mne a každý jsme si prožili, co jsme měli....bez sebe a věřím tomu, že se kruh spojí, třeba zítra, za týden, za měsíc nebo i za spoustu let a veškerá znamení nás dovedou zase zpátky k sobě, anebo taky ne. Nikdy už to nebude jako dřív, to já vím, ale být tvým nejlepším kamarádem a ty mou nejlepší kamarádkou, taky není k zahoezení.

„Bridge over Troubled Water“

Rád jsem tě viděl šťastnou a těch okamžiků bylo strašně moc.

A co narození našeho druhého syna,...vzpomínáš? Historie se opakovala, opět mě nepustili k tobě na pokoj, zase chřipková epidemie. Prožíval jsem druhý hluboký komunismus:)

Občas přemýšlím, jaké by to bylo, kdybychom spolu zůstali, měli bysme patnácté výročí naší známosti. Kritická léta ve vztahu jsou prý pátý a sedmý rok, což jsme ustáli, ale ten desátý jsme neukočírovali, a tak je kritický i ten desátý. A to by se mělo někam zapsat:)

Často poslouchám hudbu od Simona and Garfunkela a vzpomenu si na to, jak jsi měla všechny skladby naposlouchané a ráda jsi u nich usínala, třeba v křesle v obýváku. To jsme ještě neměli ty naše „hodné“ děti.

Vím, že si to poslechněš i dnes, jednou jsi mě vezla v autě, už ani nevím kam a zrovna ti hrála skladba „I am a rock“. Celou cestu jsme to oba dva poslouchali a neřekli jsme si ani slovo. Celá skladba byla tak dokonale načasovaná, že když jsem vystupoval z auta, tak píseň končila.

Vystoupil jsem, řekli jsme si ahoj a já tu píseň měl celou dobu v hlavě a tebe v myšlenkách.

Ano ,byli jsme oba dva jak dvě skály, které vedle sebe v autě seděly, a ta píseň nás v ten moment hodně spojovala. Věděl jsem, že jak zabouchnu dveře od našeho Renaulta a ty se rozjedeš, tak budeš poslouchat následující písničku „Scarborough Fair-Canticle“ z alba Greatest Hits.

„Už tu prostě nejsi“ a já po těch letech bez tebe a našich dětí si na to nemohu zvyknout a přemýšlím, jestli si na to zvyknu. Nedávno jsem navštívil naše kamarády v Teplicích. Ještě ,když jsme byli spolu, tak jsme k nim často jezdívali. Taky se u nich mnoho věcí změnilo, ale to ty nemůžeš už dnes vědět, protože jsi tam spoustu let nebyla. Bylo mi tam u nich zas po dlouhé době dobře, povídali jsme si o všem , samozřejmě i o tobě, a mě se tak po tobě zastesklo, že v ten moment jsem tě viděl, jak sedíš naproti mně, posloucháš hudbu, která byla vždycky z reproduktorů jen ta nej a povídáš mi. „Myslíš, že se dá budoucnost změnit“? Ach, ty moje představy:) a pak jsi zmizela, Ale ta představa, že tě tam mám, byla v ten moment úžasná. Víím, že se mi nikdy nevrátíš, máš svůj život, jak jsi mi napsala v jedné sms, a já s tím pořád budu bojovat.

Sběrači

Když tak často jezdím vlakem sem a tam, z práce do práce, všímám si lidí, kterých bych si jen tak nevšimnul. Jsou to sběrači kovu a veškerého železa, hliníku, mědi a podobných těžkých kovů.

Jsou to lidé, kteří jsou bez svých domovů, žijí na ulici a hledají tyto věci, aby měli prašule na přežití, anebo spíše na alkohol a cigarety. Jídlo se dá na ulici asi najít lépe. Co lidi vyhodí do odpadkových košů, je někdy překvapující.

Sběrači kovů jsou vlastně čističi ulic a uliček, a někdy tím i uškodí městu, když se ztratí nějaký poklop od kanálu nebo nějaká železná cedule. Ještě, že poštovní schránky zůstávají na svých místech. Pokud železné harampádí získávají legálně, nic proti tomu nemám. To, že to někde ukradnou, to už je jiná věc, a o tom já teď psát nechci .

Viděli jste někde na ulici ve vašem městě se válet na chodníku, v trávě nebo kdekoliv ,kudy chodíte každý den, volně položený kov? Já tedy ne. Žádná plechovka, rozbité rádio, televize, kterou před půl hodinou váš soused položil k popelnici?

Takové věci rychle mizí a vůbec si neuvědomujeme, že pro nás vykonali sběrači kovů takovou malinkou službu, že nemusíme, i když bychom měli, tyto věci odvážet na sběrný dvůr.

Prostě to mizí a zmizí a dělník, který přijede z technických služeb s kontejnerem a objíždí město, aby nadměrný náklad, který se nevejde do popelnic, naházel na svůj vůz, tak posbírání dřeva z rozbitých skříní, sklo, plastové cedule a veškeré harampádí z našich sklepů....a .. žádný kov.

Tento trend sbírání kovů se natolik rozšířil, že už jsou sběrači kovů vybaveni pojízdnou károu, na kterou si svůj lup uloží, a když projdou půlku města, tak ve sběrně za něj dostanou aspoň na tu krabičku vína.

Za celodenní shon a námahu si pak dopřávají někde stranou v parku a popíjejí a pokušují a určitě přemýšlí, kde zítra něco najdou a co jim hodní lidé vyhodí ze svých domovů na ulici.

Ale dělníkům technických služeb se tato čistka popelnic asi moc nelíbí, protože nebudou mít co odevzdat do sběru, a tak si nepřilepší ke svým platům. Ale nebudme k těmto lidem nespravedliví, dělají správnou věc, že čistí naše ulice a to zcela zdarma, dalo by se i říct, že tím třídí odpad.

Až se bude ve sběrnách vykupovat sklo, dřevo, tak naše ulice budou ještě čistší. A proto sběrači kovů sbírejte a třídte, když lidé nejsou ochotni si kov odnést sami a za peníze si pak užít pěkně doma, v obýváku, krásnou pohodu, s otevřenou láhví kvalitního vína.

Tři hodiny ráno

V pohyblivých píscích tvých věčných jmen, snad nezmizely miliony těch, která jsem ti dával, já sám poztrácel. V pohyblivých píscích tvých věčných jmen.....Krásný text a ještě krásnější hudba od Druhé trávy. A víš ,holky nezapomínají....vím ,budou tři ráno, ale ještě ti něco povím.

Ve tři hodiny ráno jsem toho zažil mnoho za svůj život. Co třeba Šluknov na střední škole? Ten text od Druhé trávy na to sedí.

Bylo to krásné období v tom Šluknově, ale my dva jsme se poznali v polovině léta u Temelína v jižních Čechách a Šluknov nás potom rozdělil.

Bylo kolem třetí hodiny ráno a my jsme spolu leželi vedle sebe v posteli o šířce metr třicet a ty ses tulila... ke mně a pomalu jsme spolu usínali a přitom jsme si povídali. Ráno už se blížilo a v šest obvyklý budíček a šupky dupky na trhání třešní. Oba dva jsme byli na brigádě na sběru ovoce.

Je rok 1995 a jsme v místech, kde se natáčel můj nejoblíbenější film „Jízda“. Na některých místech jsme spolu byli , na těch, které byly potom v záběrech ve filmu, ale to my jsme ještě nevěděli , až potom, když jsme film viděli.....vzpomínáš? A tak se třetí hodina ranní stala naším rituálem.

Po sběru ovoce, kousek od Temelína, jsme se dostali všichni na ubytovnu. Padla sprcha, od tebe pusa a šlo se po horkém dni na pivčo do stínu.

„Nezapomeň kytaru“ křičím na Jesii

„Neboj“ zní z pokoje.

Cestou do hospůdky jsme se vykoupli v místním rybníku....jako ve filmu Jízda...v tom samém.

A kde je ten Šluknov v tom mém vyprávění?...tam se dostaneme:) Ještě jsme pod Temelínem.

V hospůdce v místní vesnici putuje kytara mezi námi, tak, jak má , a každý něco zahraje a každý zpívá. Odcházíme z hospůdky dřív..ty a já...na ubytovnu. Společná sprcha s tebou je úžasssssná. SSSSrčí voda a já tě líbám a cítím tvé nahé tělo na mém. Nikdo na ubytovně není, jen my dva. A jak jsme oba dva na sebe „natěšení“, nazí přeběhneme přes chodbu s oblečením v ruce do mého pokoje a ponoříme se do deky na mou postel. Ty už víš, kde je ta moje.

Ležíme vedle sebe a říkám ti miliony krásných jmen, které se časem poztrácí.

Pořád jsme na ubytovně úplně osamocení. „Ovocní“ kamarádi ještě nedorazili po náročném dnu v sadě. Otvírám šuplík vedle postele a v něm šmátrám....nacházím slíbenou krabičku Primeros, kamarádi nezklamali, je tam.:)

Usínáš a já vedle tebe, políbím tě.

„Milování s tebou můžu a musím“ povíš mi potichu do ucha.